Sub însemnul „Daciadei"

LA VĂLIUG, COMUNA ÎN CARE FIECARE COPIL ARE O SANIE ȘI O PÎRTIE

Mașina înaintă anevoie prin albul dens, greu, al iernii bogate. Aveam impresia că, printre cele două șiruri de brazi și de molizi, parcurgeam o adevărată pîrtie de bob. Urcam însă. La minus 19 grade, lăsasem în urmă focurile eterne ale Reșiței ca să găsim, undeva în sus, la poalele Semenicului, urme ale sportului...

...Le-am găsit, atunci cînd ne-am apropiat de Văliug. Știam că tot aici, unde în urmă cu 25 de ani fusese amenajat primul lac de acumulare din țară, funcționase cu alți 10 ani mai înainte și primul teleferic din țară. Dar atît. Acum însă, am găsit Văliugul ca un fel de țînut scandinav, în care singura culoare este albul. Dar nu un alb imaculat, ci unul brăzdat în toate direcțiile de urme paralele, un alb întepat de virfurile bețelor de schi. Ne-a fost dat să auzim aici : **Nu există casă în care să nu fie cel puțin o pereche de schiuri și o sănioară**". În această afirmație, **Gheorghe Munteanu**, de 6 ani primarul comunei, punea multă mîndrie. Aici fiecare casă are cîte o grădină care urcă, urcă, spre pereții dealurilor înconjurătoare, grădină care, iarna, intră în deplină proprietate a copiilor. Și fiecare grădină are o pîrtie care pornește de sus, de lîngă pădure, și se oprește pridvorul casei... Iată, în dreapta drumului, pîrtia lui **Petru Both**, iată, în stînga, pîrtia lui **Lucian Blaga**, iată pîrtia lui **Constantin Tismănar, a Elisabetei Munteanu**, a lui **Augustin Retezan**, pîrtiile tuturor copiilor din Văliug. Cu mulți dintre ei am vorbit și, așa îmbujorați cum erau, la minus 19 grade, ne-au ajutat să aflăm un alt adevăr al „Daciadei" de iarnă de pe aceste meleaguri : la Văliug, fiecare copil are sania lui.

În afara primarului, la Văliug există mulți alți oameni pentru care sportul constituie o problemă cît se poate de serioasă. Printre ei, **Constantin Tiuc**, lucrător în cadrul primăriei. Responsabil, în parte, prin această funcție, cu activitatea sportivă a consătenilor săi, el ne-a spus, arătîndu-ne o construcție lungă, ciudată, pe care, cu siguranță, nimeni nu s-ar aștepta s-o vadă în plin centrul comunei : **„Aici a dat Nică al nost' prima oară cu bila !"** Cine putea fi Nică ? Ce putea fi „bila" ? Ne-a lăsat mai întîi mirați, apoi ne-a întrebat : **„Nu știați că fost Tismănar, campion mondial la „perechi", la sportul popicelor, este născut în Văliug ? Noi l-am învățat să arunce bila spre popice, de aia a rămas al nost', nu ne-a uitat, deși a mers în toată lumea. Ce vă arăt eu, acuma, e popicăria..."** Ei bine, da, se poate vorbi la Văliug și despre sport în sală. Nu numai despre popice, disciplină tradițională, ci și despre șah, sau despre tenis de masă, care și ele sînt practicate în această comună pierdută undeva departe, între munții și dealurile Semenicului. Duminica vizitei noastre a fost plină de întreceri la mai multe discipline sportive. Nu mai puțin de trei sferturi din băieții și fetele care locuiesc în Văliug trecuseră, din obișnuință, pe la cîmpul cultural (unde se joacă șah și tenis de masă), sau pentru că elevii se aflau în vacanță. Ei pentru că atît la popicărie, cît și la cămin am întîlnit și mulți, foarte mulți, oameni în vîrstă. Și astfel ne-am dat seama că în comuna lui „Nică" Tismănaru sportul nu cunoaște limite de vîrstă...

Radu TIMOFTE
Doru GLĂVAN

„SIMBIOZA LUI JUVENAL" sau un serial fără sfîrșit

„BALERINA" DIN ORAȘUL DE PE FIRIZA

Ce repede trec anii !... Iată, parcă a fost ieri ziua în care o fetiță de o remarcabilă candoare solicita profesoarei Ana Toth *din Baia Mare să intre și ea în cercul de balet al școlii. De fapt, nu era vorba de balet, ci de gimnastică modernă, de gimnastică ritmică, disciplină sportivă care cucerea tot mai multe fetițe din orașul de pe Firiza...*

Fetița se numea Carmen Coca *și, bineînțeles, dorința ei a fost împlinită. Prof.* Ana Toth, *pedagog clarvăzător, a intuit lesne ce talent are în față, călăuzindu-i cu răbdare pașii spre performanță. În 1972, după numai doi ani de pregătire,* Carmen Coca *făcea să dispară grațioasele anonimatului, ocupînd locul 3 la „Cupa Școlii sportive nr. 2" din București. Drumul spre afirmare începuse !*

Acest drum a debutat cu promisiuni, fiind continuat cu o... altă antrenoare, prof. Rozalia Kando. *Carmen a avut un moment de dezorientare : oare noua antrenoare va fi la fel de înțelegătoare ca și predecesoarea ? După primele lecții, dezorientarea s-a risipit.*

Cu fiecare an, însă, exigența în pregătire crește văzînd cu ochii. Fiindcă și disputa pentru întîietate, pe plan național, căpăta mereu noi dimensiuni. Carmen a acceptat orice încărcătură de efort, a înțeles că drumul ei spre marea performanță este condiționat de muncă, de stăruință. A muncit cu răbdare și a furnizat o mare surpriză în 1976, cucerind trei locuri I la concursul republican al școlilor cu profil de educație fizică. În același an avea să obțină locul doi la campionatele naționale. Sînt rezultate care anunțau, parcă, marele ei succes din 1977 : campioană absolută la concursul școlilor cu profil de educație fizică. Rezultatul o consacră : o adevărată mîndrie în lotul național (inițial mai fusese în 1976). Carmen se află, așadar, în plină ascensiune.

La Liceul nr. 1 din Baia Mare, Carmen Coca din clasa a XII-a este foarte cunoscută. „Ca toți elevii buni, *fine să subliniez* prof. Nicolae Romitan, *diriginte clasei.* Carmen este premiantă, responsabila clasei : o fată realmente excepțională !".

Ce-ar mai fi de adăugat ? Poate doar amănuntul că își dorește să ajungă și ca profesoară de educație fizică. Folosește orice oră liberă în acest scop, solicită consultații suplimentare profesorilor, zăbovește deseori în bibliotecă. Pregătește, cu alte cuvinte, de pe acum „momentul iulie 1978", al concursului de admitere la I.E.F.S., pe care dorește să-l susțină cu fruntea sus !

DIN CEPARII DE OLT, LA OLIMPIADĂ

Așa cum arată — un voinic în toată puterea cuvîntului — viitorul absolvent al Liceului industrial metalurgic din Slatina, acum în ultimul an, și-a trădeazâ ușor afinitățile pentru sportul luptelor.

Se numește **Ion Rădulescu** și este, cum o spune cu toată convingerea antrenorul său, **Dumitru Bărbulescu**, „omul care vine", sportivul performer în devenire.

Omul care vine este vecin de comună cu antrenorul său. Unul locuiește în Ceparii de Olt, celălalt în Găneasa. Întîmplarea a făcut ca drumurile lor să se întîlnească deseori. Și de la un banal schimb de cuvinte s-a ajuns la o cunoaștere temeinică. Pe antrenorul slătinean l-au impresionat seriozitatea, cumințenia tînărului. Pe adolescent, pasiunea cu care tehnicianul sportiv îi vorbea despre lupte, arătîndu-i, cu argumente, că și el poate ajunge un Cernea, un Berceanu sau un Martinescu.

Pe acest drum s-a angajat ferm Ion Rădulescu. Ferm înseamnă și antrenamente zilnice, dar și rezultate : campion școlar și de juniori, precum și cîștigător al „Turneului Prieteniei", desfășurat în R.D. Germană. Trei performanțe într-un singur an ! Și tot din 1977, sportiv nominalizat în lotul olimpic.

Antrenorul ține să remarce : **„Nu sînt prea mulți ani de cînd a plecat din sala mea Petre Hîcu, maestru al sportului, medaliat cu bronz la J.O. de la Montreal. Acum, Dicu face parte din clubul Dinamo București... Sînt convins că și cu Rădulescu se va întîmpla același lucru, va prinde aripi și își va lua zborul. Un zbor, poate mai energic, către medaliile olimpice. Căci la cei 19 ani ai săi este serios, sîrguincios și tenace".**

Cu atîtea virtuți, Ion Rădulescu se impune și ca elev. În catalogul anului V al Liceului industrial metalurgic — note peste 8, care anunță un absolvent bine pregătit și un viitor subinginer specializat în mecanică. Pare ciudată această alegere ? Nu, dacă reținem dorința exprimată nu o dată de tînărul luptător : **„N-aș accepta niciodată să fac sport fără a fi legat tranșee de producție, de un colectiv de muncă, așa cum sînt acum..."**

Ion Rădulescu învață, dar muncește și la marea întreprindere de aluminiu din Slatina, unde dorește să rămînă, împreună cu antrenorul său — electrician de meserie, om apreciat și în această calitate — cu colegii de sport, voinici ca și el, cu care, după ineatarea lucrului, se reîntîlnește în sala de antrenament sau de concurs...

Tiberiu STAMA

FORȚA DEBUTANȚILOR

Schimbarea generațiilor este un fenomen natural inevitabil. Dar cazuri de longevitate sportivă și de lăudate și devine foarte rar să se oprești un atlet matu- să continue marșul spre performanță a- performanța a- titua vreme cît condițiile sale fizilogice îi permit. Să ne amintim că, de-a vreme, renovatorii cu rice preț ai programului olimpic cereau cu unii sportivi juns la lauri să nu i se mai ermită revenirea în arena olimpică la ediția următoare a Jocurilor ! Stim însă cu toții că longevivii sintexceptii, „mutilații" mii" sînt rari Asadar, centrul de greutate al dis- trebuie totuși mutat spre continua înnoire a lotului de candidați la gloria sportivă, la onorurile olimpice.

Pe de altă parte, recunoaștem că respectiva nu se poate cantona la nesfîrșit pe pozițiile cucerite, nu se poate întemeiaze pe consacrații anilor trecuți. Oricîtă siguranță (relată) ar oferi prezența unor asi verificați în bătălii, niciun lot nu-și va îngădui gurința de a neglija pepinie- sub sancțiunea imediată a regresului. Nu-i de mirare că repetăm, la începutul fiecărui ciclu olimpic, postulatul necesității de a pregăti copii și juniori pentru Olimpiada de peste 8 ani, înainte chiar decît pentru cea iminentă. (Precum tot atît de adevărat este că, uneori, uităm repede propriile noastre bune intenții).

Iată de ce, în bilanțul sportiv al anului 1977, nu putem trece cu vederea lipsa unor tinere apariții remarcabile la mai multe ramuri cu pondere olimpică. Și iată de ce ne bucură să aflăm cifre statistice elocvente de la un mare club bucureștean, rezervor permanent de cadre pentru loturile olimpice. Ei bine, de exemplu, din cei 211 candidați olimpici ai clubului Dinamo — candidați pe care îi cunoaștem de pe acum și aflați în plină pregătire, cu toții — numai 16 au mai participat la olimpiadele de pînă acum. Chiar dacă media de virstă (23 de ani) a acestui numeros grup de aspiranți la lauri olimpici nu este chiar optimală, să reținem totuși, ca un element pozitiv, faptul că există strădania împrospătării sensibile a loturilor, cu tendința de a valorifica — pe plan fizic și mai ales psihic — ambiția debutanților ! Ceea ce subliniază o tendință lăudabilă și în ton cu cerințele actuale ale sportului de performanță din țara noastră, preocupat de crearea unui eșalon puternic, combativ, viguros — calități pe care tînăra generație le posedă din plin.

Victor BĂNCIULESCU

OMUL ACTIV FIZIC

(Urmare din pag. 1)

ție fizică și sport, dar, din păcate, nu întotdeauna se găsește timpul necesar pentru această activitate, pentru că oamenii sînt, în general, foarte ocupați, iar timpul lor liber este adesea consumat cu tot felul de alte probleme. Cîndva, se organizau, de pildă, competiții de volei între clinici. Azi, nimic ! Recurgînd la cadrul sindicatului Institutului nostru nu se ocupă nici măcar de înscrieri pentru excursii. Accesul la bazele sportive este îngreuiat din cauză că acestea sînt consacrate aproape numai performerilor, formațiilor sportive. O situație asemănătoare se întîlnește și în turismul montan : accesul la cabane și hoteluri. Personal, îmi păstrez un pahar din concediul de odihnă din vară pentru iarnă. Mărturisesc că este nevoie și de un intervenții foarte mari pentru a găsi un loc într-o stațiune alpină. Iubesc schiul și de aceea mă voi referi, cu precădere, la el. Cred că ar trebui acordată mai multă atenție amenajării de piste corespunzătoare. E adevărat, piste bune există, dar în stațiunile consacrate : Poiana Brașov, Sinaia, Predeal, Păltiniș. Dar este cunoscut un aflux extraordinar de turiști autohtoni și străini. Nu s-ar putea găsi niște soluții de amenajare a unor pîrtii în locuri mai accesibile ? Candidații olimpici ar economisi de pe acum și aflați în plină pregătire, cu toții — pentru Moscova — numai 16 au mai participat la olimpiadele de pînă acum. Chiar dacă media de virstă (23 de ani) a acestui numeros grup de aspiranți la lauri olimpici nu este chiar optimală, să reținem totuși, ca un element pozitiv, faptul că există strădania împrospătării sensibile a loturilor, cu tendința de a valorifica — pe plan fizic și mai ales psihic — ambiția debutanților ! Ceea ce subliniază o tendință lăudabilă și în ton cu cerințele actuale ale sportului de performanță din țara noastră, preocupat de crearea unui eșalon puternic, combativ, viguros — calități pe care tînăra generație le posedă din plin.

Victor BĂNCIULESCU

OMUL ACTIV FIZIC

(Urmare din pag. 1)

ție fizică și sport, dar, din păcate, nu întotdeauna se găsește timpul necesar pentru această activitate, pentru că oamenii sînt, în general, foarte ocupați, iar timpul lor liber este adesea consumat cu tot felul de alte probleme. Cîndva, se organizau, de pildă, competiții de volei între clinici. Azi, nimic ! Recurgînd la cadrul sindicatului Institutului nostru nu se ocupă nici măcar de înscrieri pentru excursii. Accesul la bazele sportive este îngreuiat din cauză că acestea sînt consacrate aproape numai performerilor, formațiilor sportive. O situație asemănătoare se întîlnește și în turismul montan : accesul la cabane și hoteluri. Personal, îmi păstrez un pahar din concediul de odihnă din vară pentru iarnă. Mărturisesc că este nevoie și de un intervenții foarte mari pentru a găsi un loc într-o stațiune alpină. Iubesc schiul și de aceea mă voi referi, cu precădere, la el. Cred că ar trebui acordată mai multă atenție amenajării de piste corespunzătoare. E adevărat, piste bune există, dar în stațiunile consacrate : Poiana Brașov, Sinaia, Predeal, Păltiniș. Dar este cunoscut un aflux extraordinar de turiști autohtoni și străini. Nu s-ar putea găsi niște soluții de amenajare a unor pîrtii în locuri mai accesibile ? Candidații olimpici ar economisi de pe acum și aflați în plină pregătire, cu toții — pentru Moscova — numai 16 au mai participat la olimpiadele de pînă acum. Chiar dacă media de virstă (23 de ani) a acestui numeros grup de aspiranți la lauri olimpici nu este chiar optimală, să reținem totuși, ca un element pozitiv, faptul că există strădania împrospătării sensibile a loturilor, cu tendința de a valorifica — pe plan fizic și mai ales psihic — ambiția debutanților ! Ceea ce subliniază o tendință lăudabilă și în ton cu cerințele actuale ale sportului de performanță din țara noastră, preocupat de crearea unui eșalon puternic, combativ, viguros — calități pe care tînăra generație le posedă din plin.

Victor BĂNCIULESCU

Fotbal

COLEGIUL DIVIZIONAR „A" EXISTĂ, DAR... LIPSEȘTE CU DESĂVÎRȘIRE!

Povestea noastră începe ca orice poveste. A fost odată, cu ciliva ani în urmă, o ședință la federație. Se discuta, ca și astăzi, cum să se unească fotbalul din loc, să fie mai bun, cum să facă cluburile echipe mari și tari care să triumfe în competițiile internaționale, în confruntările cu alte puternice formații de peste hotare. Se vorbea și se tot vorbea și uite așa, din vorbă în vorbă, s-a născut ideea înființării unui colegiu divizionar din care să facă parte toți președinții cluburilor și asociațiilor sportive cu echipe în primul eșalon fotbalistic al țării. S-au făcut convocările de rigoare și, cît ai clipi din ochi, a apărut acest organ ajutător al federației, al fotbalului în general. Și ce cuvinte frumoase s-au spus atunci, ce planuri s-au pus pe hîrtie. **„Noi vă informăm cu tot ce hotărîm la centru, voi ne informați pe noi, că de aia sîntem aici să vă ascultăm părerile, să ne ajutăm reciproc. Doar sînteți cureaua noastră de transmisie. Lunar o să vă adunați să dezbateți problemele disciplinare ale campionatului, să creați un cadru ideal de relații între cluburi, să vă respectați și să vă stimați unii pe alții, colegiul să devină o tribună a opiniilor, a schimbului de experiență, ce mai incolo și incoace, o să aveți multe de făcut în calitate de conducători pentru a scoate fotbalul din impas, pentru a-l ajuta să facă acel salt calitativ pe care toată lumea îl așteaptă de ani și ani..."** Pe răbojul vremii stă scris că mare bucurie și mulțumire a fost în acea zi, că oamenii s-au întors la echipele lor cu multă tragere de inimă și gînduri mari.

A urmat apoi convocările lunare (nu totdeauna), una, două, trei, nouă și uite așa oamenii veneau hăt de departe, cu avionul sau vagonul de dormit, stăteau cîteva ore în ședință, mai ascultau cîte un raport al federației, își mai rezolvau unele treburi curente prin Capitală, după care se întorceau pe la casele lor aproape așa cum veniseră. Cu fiecare an competițional veneau și reorganizările, că, deh !, unii retrogradau, alții promovau, un președinte se retrăgea, altul se mai îmbolnăvea... După acest an competițional vine rîndul reorganizărilor